

макрорівень, мегарівень [2]. В сучасних умовах, коли конкуренція набуває глобальних характеристик, актуального значення для підприємства набуває проблематика конкурентоспроможності ринку праці та конкурентоспроможності індивіда.

Подальші дослідження конкурентоспроможності підприємств можуть бути спрямовані на розроблення нових шляхів підвищення та управління нею.

Література.

1. Авраменко Т.П. Вплив економічних чинників на конкурентоспроможність підприємства / Т.П. Авраменко // Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Сер. : Економіка, аграрний менеджмент, бізнес. – 2013. – Вип. 181(6). – С. 45-53. – Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvnau_econ_2013_181\(6\)_8](http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvnau_econ_2013_181(6)_8)
2. Васильєва З.А. Иерархия понятий конкурентоспособности субъектов рынка / З.А. Васильева // Маркетинг в России и за рубежом. – 2006. – № 2. – С. 83-90.
3. Клименко С.М. Управління конкурентоспроможністю підприємства / С.М. Клименко, Т.В. Омеляненко, Д.О. Барабась та ін. – К.: КНЕУ, 2008. – 520 с.
4. Янковий О.Г. Конкурентоспроможність підприємства: оцінка рівня та напрями підвищення: [Монографія] / О.Г. Янковий. – Одеса: Атлант, 2013. – 470 с.
5. Porter M.E. Competitive Advantage of Nations / M.E. Porter. – New York : Free Press, 1990. – 426 p.

НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНА СУТНІСТЬ СТРАТЕГІЧНИХ ЗМІН ПІДПРИЄМСТВА

***ВЛАСЕНКО Т.А., к.е.н., СТАРШИЙ ВИКЛАДАЧ,
КРАСНОРУЦЬКИЙ Д.О., ЗДОБУВАЧ,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Сучасне бізнес-середовище характеризується низкою властивостей, які обумовлюють характер діяльності суб'єктів господарювання. До цих властивостей варто віднести високий рівень конкуренції як на національному так і на світовому ринках, посилення процесів глобалізації та інтеграції, які зближують економіки різних країн, створюючи тим самим, з одного боку, більш привабливі можливості для розширення ринку, а з іншого – знижують захисні

бар'єри для підприємств як захист від агресивної політики транснаціональних корпорацій. Зміна структури та обсягу попиту примушують підприємства постійно вдосконалюватися, підвищувати якість продукції, займатися диверсифікацією тощо. високий рівень динаміки зовнішнього та внутрішнього середовища вимагає розробки та впровадження сучасної концепції стратегічних змін. Незважаючи на важливість та нагальність вирішення даного завдання становлення наукової школи стратегічних змін у вітчизняній науці лише розпочинається, саме тому визначення сутності стратегічних змін та методології управління ними є актуальним завданням.

Питаннями дослідження сутності стратегічних змін займалися такі закордонні науковці: Дж. Балоун, Д. Джоя, М. Зундел, Л. Каммінгс, С. Кларк, Дж. Корнелісен, С. Мантер, Е. Романеллі, Дж. Сіллінц, Б. Став, М. Тапман, Дж. Томас, Р. Холт, К. Читтепедді, Х. Шильдт, С. Флойд та інші. Незважаючи на ряд досліджень сутність стратегічних змін вимагає уточнення.

А. Петірю наголошую на відповідному параметрів зміні, як наприклад, культура, стратегія та структура підприємства визнаючи ефекти другого порядку або численні наслідки подібної зміни [1]. Велика кількість дослідників таких як: Д. Джоя, Дж. Томас, С. Кларк, К. Читтепедді, Дж. Корнелісен, Р. Холт, М. Зундел, С. Мантер, Х. Шильдт, Дж. Сіллінц [2, 3, 4] розглядають стратегічні зміни як переосмислення місії та цілі та суттєвого їх зміщення для відображення нового напрямку у відповідь на загрози навколишнього середовища, що супроводжується відчутними змінами у схемах розподілу ресурсів організаційних структур та процесів.

М. Тапман та Е. Романеллі [5] детермінують їх як достатньо глибокі, що вимагає змін у головних бачення та припущеннях, які члени організації поділяють щодо неї, характеру середовища та конкуренції. Це охоплює принципово зміщення у бізнес-моделі організації яке торкається усіх культурних і структурних її аспектів, що в цілому можна характеризувати як дивергентну зміну. Інші дослідники – Дж. Балоун та С. Флойд визначають, що враховуючи масштаби та глибину стратегічних змін, які часто називають трансформаційними, бажання їх реалізувати часто переважає спроможність їх здійснення, що обумовлює приділення уваги розриву, який виникає між формулюванням та реалізацією стратегії. Існує бачення в методології управління, що стратегічні втручання дозволяють досягати змін у обраній стратегії, що призводить до зміни останньої [6].

Як бачимо, існуючи визначення стратегічних змін є досить різнонаправленими. Крім того вимагає уточнення різниця між поняттями «стратегічні зміни», «стратегії змін» та «зміна стратегії», які хоча і є близькими за значеннями, мають принципово різні дефініції. Розроблено ряд концепцій, які можуть бути віднесені як до стратегічних, так і в цілому до організаційних змін, для детермінації визначення сутності та особливостей стратегічних змін доцільно звернути увагу на розуміння «змін» та «стратегії» окремо.

На основі проведеного узагальнення визначення «стратегічні зміни», дослідження сутності поняття «стратегія» та «змін» запропонуємо розуміння змісту стратегічних змін. По-перше, їх призначенням є забезпечення відповідності підприємства умовам зовнішнього середовища та вимогами ринку, що можливо шляхом формування динамічних здатностей та компетентностей персоналу та організації. По-друге, на відміну від організаційних змін, вони не стільки забезпечують перенесення підприємства у бажаний стан, скільки створюють передумови для спроможності підприємства змінюватися в цілому для забезпечення конкурентоспроможності підприємства в довгостроковій перспективі. Фактично це передбачає перерозподіл наявних ресурсів як для забезпечення поточного функціонування підприємства, так і для створення потенціалу зростання. Стратегічні зміни для вітчизняних підприємств передбачають формування методології управління направленої на проактивне формування стратегії, що включає розробку моделей управління, принципів, методів та відповідного забезпечення. В результаті стратегічних змін підприємства повинно сформувати конфігурацію організаційної структури, технологій, процесів, процедур навчання та підвищення кваліфікації кадрів, які в майбутньому мають забезпечувати ефективне функціонування підприємства як реакцію до вимог зовнішнього середовища та як відповідь на його ризики.

Література.

1. Pettigrew A. Context and action in the transformation of the firm. *Journal of Management Studies*. – 1987. – 24 (6). – 668 p.
2. Gioia D., Thomas J., Clark S., Chittipeddi K. Symbolism and strategic change in academia: The dynamics of sensemaking and influence // *Organization Science*. – 1994. – № 5 (3), – pp. 363–383.
3. Cornelissen J. P., Holt R., Zundel M., Cornelissen J. P. The role of analogy and metaphor in the framing and legitimization of strategic change // *Organization Studies*, 2011. – 32 (12). – pp. 1701–1716.

4. Mantere S., Schildt H., Sillince A. A. Reversal of strategic change // Academy of Management Journal. – 2012. – № 55 (1). – pp. 172–196.

5. Tushman M., Romanelli E. Organizational evolution: A metamorphosis model of convergence and reorientatio // Research in Organizational Behavior. – 1985. – № 7. – pp. 171-222.

6. Balogun J., Floyd S. Breaking out of strategy vectors: Reintroducing Culture // Research in Organizational Change and Development. – 2010. – № 18. – pp. 51-76.

ВАЖЛИВІСТЬ УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ В СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОМУ ВИРОБНИЦТВІ

***ГАЙКЕВИЧ Є.В., РЯБЕНКОВ В.С.,
ЯМЧИЦЬКИЙ В.С., МАГІСТРАНТИ*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Сільське господарство України є одним з найбільших і найважливіших секторів сучасної економіки. Від рівня і стабілізації функціонування агропромислового комплексу значною мірою залежить стан розвитку економіки, рівень життя населення. Одним з найважливіших завдань, яке стоїть перед сільським господарством, є досягнення його прибутковості.

Вітчизняні вчені постійно досліджують стан агропромислового виробництва та вносять практичні рекомендації щодо поліпшення ситуації та обґрунтовує напрями його подальшого розвитку. Теоретико-методологічним, методичним та практичним аспектам управління аграрним сектором економіки присвятили свої праці П.Т. Саблук, М.Ф. Кропивко, О.В. Крисальний, В. В. Россоха, В.В. Юрчишин та ін. Водночас, наукові праці, присвячені дослідженням в сфері оперативного управління у сільськогосподарських підприємствах, недостатньо представлені, що і зумовило вибір теми дослідження.

Сучасне тлумачення поняття «управління» має багато визначень. Сутність поняття «управління» науковці визначають як комплекс впливів на об'єкт з метою зміни його стану відповідно до заданих або очікуваних параметрів, сукупність послідовних, раціональних і взаємопов'язаних дій у процесі прийняття і реалізації адекватних

* Науковий керівник – Дудник О.В., к.е.н., доцент